

MICHELLE PAVER

BRONZIE
DOLKEN

KROKODILLEGRAVEN

På dansk ved Ole Steen Hansen

★ ★
Alvilda
★

BRONZEDOLKEN – BOG 4: KROKODILLEGRAVEN

er oversat efter

GODS AND WARRIORS: THE CROCODILE TOMB

© 2015 Michelle Paver

First published by Puffin Books, Penquin Group Ltd., London, England

The right of Michelle Paver to be identified as the author of this work has been asserted.

All rights reserved.

Dansk udgave: © 2015 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Johnnie McCoy

Omslag: Mats Minnhagen

Kapitelillustrationer: Fred van Deelen

Kort, logo og illustrationer: © 2015 Puffin Books

Grafisk tilrettelægning: Kat·Art

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2015 af ScandBook AB, Sverige

ISBN 9788771059793

www.alvilda.dk

PROLOG

Leoparden lå på gulvet med lukkede øjne og den tykke hale snoet om det ene af ibenholtstolens ben. Aben krøb sammen på loftsbjælken oven over den. Den var på samme tid skrækslagen for det sovende uhyre og ved at gå til af længsel efter den grønne glasskål på bordet, som var fuld af granatæbler, figner og dadler.

Aben blottede nervøst tænderne og strakte sin ene magre arm, men kunne ikke nå frugten. Den trak sig tilbage og skar tænder i frustration. Leoparden drejede det ene øre mod lyden og fortsatte med at sove rævesøvn. Aben bemærkede det ikke. Den så ikke andet end frugten.

Denne gang holdt aben fast om loftsbjælken med den ene fod og svingede sig ned med begge arme strakt frem – og det enorme kattedyr slog til. Et flimmer af sort og gyldent, et skrig, et knas – og det var overstået.

Alekto lo og klappede i sine hennafarvede hænder. “Men den holdt ikke *længe* nok!” klagede hun til den fede egyptiske

adelsmand, som sad ved siden af hende. “Den led næsten ikke! Kan vi finde en anden?”

Hun så utrolig smuk og meget uegyptisk ud med sit himmelstræbende gulddiadem og sin stramtsiddende gule silkekjole. Kerasher bukkede dybt. “Som min frue befaler,” sagde han med kraftig akeansk accent.

“Herre Kerasher, vi har ikke tid,” hvædede Telamon, mens han travede frem og tilbage. “Du sagde, at de ville komme med fangen, ikke?”

Egypteren bøjede hovedet til bekræftelse, og Alekto bukkede hånligt for Telamon. “Hvor er du *myndig*, nevø!”

Telamon sendte hende et ætsende blik. Hun var kun få år ældre end ham, men hun elskede at kalde ham “nevø”, fordi det fik ham til at lyde som en dreng. “Denne fange,” sagde han til Kerasher. “Er De sikker på, at det er ham?”

“Det siger mine folk,” sagde egypteren med anstrengt høflighed. “Men De, herre Telamon, er den eneste, som kender ansigtet på den mand, De søger, så det bliver op til Dem at afgøre.”

Telamon travede videre. “Hvornår?”

“Snart.”

“Det er altid ‘snart’,” mumlede Telamon.

Han *hadede* Egypten. Varmen, den sumpede flod, denne fede, brune mand med hans juvelbesatte krave og hans grønne øjenmaling, som var begyndt at løbe i heden. Kerasher var udsendt af selveste Perao, Egyptens gudekonge, for at hjælpe dem med at finde dolken, men Telamon kunne fornemme foragten bag hans smil. Det gjorde det kun endnu værre, at egypteren var så forfærdelig *kvindagtig* med sin kunstfærdigt

flettede paryk og sit malede, skægløse ansigt. Han fik ligefrem sine slaver til at barbere hårene af hans ben.

Det er Hylas' skyld, at jeg er her, tænkte Telamon rasende. Det er Hylas' og Pirras skyld. Hvis de ikke havde stjålet dolken – hvis Pirras slave ikke havde bragt den til Egypten ...

Alekto knipsede med fingrene ad sit nye legetøj. Leoparden forlod sit bytte, luntede hen til hende og hvilede sit blodplettede hoved på hendes knæ. "Hvad kan vi ellers fodre den med?" mumlede hun. "Og denne gang, herre Kerasher, skal det *være længere!*" Hun bøjede sit yndige hoved ned mod dyrets blodige snude, stak sin lille spidse tunge ud og slikkede den.

Kerashers øjne var glasagtige, og hans mund stod vidt åben. Han ligefrem savler af lyst, tænkte Telamon med afsky.

Alekto opdagede hans blik og smilede bredt. Han smilede ikke tilbage. Han hadede også hende. Hun grinede altid af ham og nedgjorde ham i hans krigeres påsyn. For 117. gang ønskede han, at hans onkel Pharax havde været sammen med ham i stedet for hende.

Men så mindede han sig selv om, at det så havde været Pharax, der stod i spidsen for denne mission og ikke ham selv. Og du *har* kommandoen, Telamon, uanset hvad Alekto måtte mene. Du er sønnesøn af Koronos, Mykenes overhøvding. Han sendte *dig* til Egypten, fordi han ved, at du kan løse opgaven.

Skridt udenfor og en klirren af rustning.

Leoparden slog med halen, og Alekto greb om armene på sin stol.

"Omsider," sagde Telamon.

De havde smidt fangen for fødderne af Telamon: en ung mand i en støvet kilt med hænderne smertefuldt bundet sammen på ryggen. En af vagterne hev ham op at ligge på knæ, og Telamon snappede efter vejret. "Det er ham! Havde han den? Fandt de dolken?"

"Han havde den her," sagde Kerasher. En anden vagt viste en kniv med billigt benskæfte og kobberblad frem.

Med en snerren slog Telamon den til side. "Det er ikke den!"

Kerasher tillod sig et lille suk. "Så vil jeg udspørge ham ..."

"Nej," afbrød Telamon ham. "Det gør jeg. Han taler akeansk." Og til fangen sagde han så: "Hvor er dolken?"

Intet svar. Fangen iagttog leoparden, der flåede i abens blålige indvolde.

"Se på mig!" glammede Telamon. "Hvor er Koronos' dolk?"

Som så mange andre egyptere havde fangen glatbarberet hoved og sortrandede øjne. Det var et smukt ansigt, og fangen anstrengte sig for at holde det udtryksløst. Hans mørke blik mødte Telamons, og han rystede på hovedet.

"Han ved, hvor den er," sagde Alekto og stirrede på fangen med samme fasthed som en slange stirrer på sit bytte.

"Jeg vil lade ham piske med en strimmel papyrus," sagde Kerasher. "Hvis han ikke taler ..." Han pegede med en fed, juvelprydet finger på de halvmåneformede økser og piskene med kobberkugler for enden.

Alekto blottede tænderne og skælvede let af ophidselse. "Åh, jeg tror, vi kan gøre det bedre end som så."

For første gang siden de forlod Mykene, var Telamon glad

for, at han var sammen med Alekto. Han tog afstand fra tortur, men hun *elskede* det. Hun ville kunne få fangen til at tale.

Inden længe ville de have dolken. Telamons hjerte slog hurtigere, når han tænkte på knivsbladets lange, ondskabsfulde bue, og når han genkaldte sig følelsen af forfædrenes styrke, der strømmede igennem ham, når han greb om skæftet ...

“Lad os komme i gang,” sagde Alekto. Hendes kinder blusede, hendes smukke mund stod åben.

“Ikke endnu,” sagde Telamon koldt. Han satte sig på hug og viste fangen den lille ametystfalk om sit håndled. Slavens ansigt vred sig i smerte og sorg. Seglstenen havde tilhørt Pirra.

“Userref,” sagde Telamon lavmælt. “Fortæl mig, hvor du har skjult dolken, og jeg giver dig en smertefri død. Dit folk vil begrave dig med de korrekte ritualer, og din ånd vil møde dine forfædres. Men nægter du – så *tvinger* vi dig til at tale. Og så smider vi dit lig for kragerne, og din ånd vil flakke hvileløst om for evigt. Så jeg vil råde dig til at vælge den nemme måde.”

Igen mødte Userrefs blik hans. Igen rystede han på hovedet. Telamon var overrasket over, at en sølle slave kunne være så tapper.

Bag ham rørte Kerasher på sig. “Lad os føre ham tilbage til ...”

“Nej,” sagde Telamon. “Vi har spildt tid nok.” Han rejste sig op og søgte Alektos blik. Han så med glæde, at hun ventede på, at han skulle give ordren. Han *havde* kommandoen. Guderne *var* med ham. Snart ville Koronos’ dolk være hans

– og denne gang kunne hverken Hylas eller Pirra standse ham, for de var langt borte i Keftiu. Intet kunne standse ham nu.

Han satte hænderne i siden og trak skuldrene tilbage. “Lad os gå i gang,” sagde han.

“**D**et her ligner ikke noget land, jeg har set før,” mumlede Hylas. “Her er ingenting.” Kun havet, som ligger som lammet under solen, og en endeløs, flimrende slette med rødt sand.

“Det ligner heller ikke Egypten,” sagde Pirra. “Userref siger, at der løber en meget stor flod midt gennem landet, og at der ligger landsbyer og templer langs dens bredder. Han sagde ...” Hun vædede læberne med tungen. “Han sagde, at der på begge sider af den kun er endeløst rødt sand. Han kaldte det – en *ørk*.”

“En ørken,” sagde Hylas.

Hun mødte hans blik. “Det er der, de begraver deres døde.”
Ørkenen.

Solen var skarpere, end han nogen sinde før havde oplevet, og luften var så varm, at det følte, som om han indåndede røg. Han kneb øjnene sammen mod solens skær og lod blikket glide over den blændende slette. Ingen landsbyer, ingen

flod. Kun en samling klipper, udtørrede vækster her og der og sand, der blev blæst op af en hvirvelvind, der fløj hen over jorden som en dæmon.

Deres skib var svundet ind til en plet langt ude på havet. “De havde aldrig tænkt sig at sejle os til Egypten,” sagde han bittert. “De stjal vores guld og smed os af, så vi kunne dø her.”

“De kunne have slået os ihjel og vippet os over bord,” påpegede Pirra. “Og de lod os beholde vores våben.”

“Vi er altså *heldige*?”

“Nej, men vi er i live.”

Hun havde ret – men han havde trang til at rase mod de beskidte, løgnagtige fønikere. I mere end en måne havde han og Pirra skjult sig i de keftianske bakker sammen med Ekko og Ravage og desperat ventet på et skib, der skulle til Egypten. De fandt endelig et, hvor kaptajnen var villig til at tage dem med, men så var det blæst ud af kurs, og besætningen havde givet *dem* skylden. “Fremmede bringer uheld,” havde kaptajnen erklæret. Og den akeanske dreng med det mærkelige, lyse hår og løvinden ved sin side og den keftianske pige med det halvmåneformede ar på kinden og falcken på håndleddet kunne næsten ikke være mere fremmedartede for dem.

Ravage traskede forbi Hylas og kiggede tilbage på ham for at blive beroliget. Hun opførte sig stadig som en unge, som om det ikke var gået op for hende, at hun næsten var fuldvoksen. Efter mange dages søsyge var hun nu udtæret, afrakket og plaget af fluer. Hun stod og hev efter vejret, mens hun forkommen viftede med ørerne.

Hylas åbnede vandsækken og hældte lidt vand op i sin hule hånd, og hun slubrede det i sig med en raspende tunge, der

nær havde flået huden af hans håndflade. "Jeg er ked af, at jeg ikke kan give dig mere," sagde han til hende. Vandsækken var kun halvt fuld. Vandet ville ikke række ret meget længere.

"Måske er Egypten ikke så langt borte," sagde Pirra. "Floder løber ud i havet, ikke? Hvis vi går langs kysten, finder vi det måske."

"Medmindre vi går den forkerte vej og ender med at gå længere ind i ørkenen."

Ekko, som svævede oven over dem, satte pludselig kurs ind over ørkenen. "Måske ved hun, hvor det ligger," sagde Pirra og fulgte falken med øjnene.

Hylas svarede ikke. Ekko kunne klare sig i dagevis uden vand. Det kunne de ikke. Han kunne se, at Pirra tænkte det samme. "Kom," sagde han. "Lad os grave et hul og se, om vi kan finde noget at drikke."

En bidende vind slyngede sand i øjnene på ham, mens de kæmpede sig vej langs kysten. Sveden løb ned ad hans ryg og gennemblødte den tovrulle, han havde slynget over skulderen. Han mærkede jorden brænde gennem sålerne på lædersandalerne. Omkring ham dansede varmen, så det virkede, som om hans skygge bevægede sig af sig selv. Han havde en dunkende smerte lige under hovedskallen. Han bad til, at det kun skyldtes heden, og at det ikke var den hovedpine, han altid fik forud for et syn.

50 skridt fra havet lagde de sig på knæ og begyndte at grave med hænderne. De gravede så langt ned, de kunne. Snart begyndte der at sive vand op i bunden af hullet. Hylas smagte på det – og spyttede det ud. "Salt," sagde han med afsky.

Pirra kiggede sig omkring. "Der er bær på den busk derovre. Kan vi spise dem?"

Hylas blinkede. Han var en udstødt, som var vokset op i den vilde natur, og han kendte hver eneste plante i Akea. Men den her havde han aldrig set. "Jeg ved det ikke," sagde han usikkert. "Vi kan ikke løbe risikoen, måske er den giftig."

Ravage luntede hen til busken og lagde sig i den ynkelige strimmel skygge, den ydede. Her lå hun og slog med forpoterne efter fluerne.

Busken udstødte en rasende hvæsen.

Ravage kom i hast på benene og bakkede væk.

Inden Hylas eller Pirra nåede at fatte, hvad der skete, skød en slange frem under busken. Men i stedet for at sno sig væk, rejste den sig på halen, lod sit flade, sorte hoved svaje fra side til side og *spyttede* på Ravage. Hun undveg. Giftstrålen ramte snuden i stedet for øjet. Hylas kastede sin kniv. Den ramte lige bag slangens hoved og fæstnede den til jorden. Mens den vred og snoede sig, gjorde Pirra det af med den med en sten.

Knugende stilhed.

Ravage nøs og gned snuden mod sandet. Hylas tog sin kniv og skar slangens hoved af.

"Har du nogen sinde set en slange gøre sådan?" gispede Pirra.

"Nej," sagde Hylas studst.

De udvekslede blikke. De havde dræbt den første skabning, de havde mødt, og det måtte være et dårligt varsel. Og de kunne ikke vide, om denne slange var hellig for de sære guder, der regerede i dette land.

Ravage pirkede nysgerrigt til liget med en forpote. Hylas skubbede hende til side og tørrede med kanten af sin tunika det sidste af giften af hendes snude.

“Tror du, vi kan spise den?” spurgte Pirra.

“Jeg ved det ikke,” mumlede han. Vreden strammede om hans hals. “Jeg *ved* det ikke!” råbte han og slog ud efter busken med sin kniv. “Jeg *kender* ikke de her planter eller de her dyr! Jeg *ved* ikke, om vi kan spise de bær, og jeg har aldrig set en slange rejse sig på halen og spytte!”

“Hylas, hold op, du skræmmer Ravage!”

Den unge løvinde havde trukket sig om bag Pirras ben og stirrede på ham med ørerne lagt bagover.

“Undskyld,” mumlede han.

Ravage kom hen og gned sin pelsklædte kind mod hans lår. Han kløede hendes store, gyldne hoved, lige så meget for at berolige sig selv som for at berolige hende.

“Dengang jeg mødte dig,” sagde Pirra tonløst, “var vi strandet på en ø uden mad og vand. Men vi overlevede.”

“Det var noget andet.”

“Det ved jeg godt, men hvis der findes et menneske, der kan overleve herude, så er det dig.”

Ekko satte sig på Pirras skulder og hev kærligt i en lok af hendes mørke hår. Pirra strøg en finger over falkens skællede, gule fod.

Ravage kiggede op på dem med sine store, gyldne øjne fulde af tillid.

“Godt,” sagde han. “Vi har en halv vandsæk, to knive, min slynge, en tovrulle og en død slange. *Hvis* vi kan spise den.”

“Dyr ved, om noget er giftigt, gør de ikke?” sagde Pirra. “Hvis Ravage og Ekko mener, at den er i orden ...”

Hylas nikkede. “Lad os finde ud af det.” Han skar et stykke af halen, smed det hen til Ravage og gav så en mindre bid

til Pirra, som holdt det i hånden. Ekko hoppede ned på den lædermanchet, Pirra havde om underarmen, flænsede kødet i småstumper og slugte det. Ravage var også gået i gang med at gnave sit i stykker.

“Det ser ud til at være i orden,” sagde Pirra.

“Og der må være fisk i havet,” sagde Hylas.

Hun sendte ham et skævt smil. “Og fønikerne fik ikke *alt* guldet. Jeg gemte en halskæde under min tunika – så hvis vi finder nogen, der sælger mad, klarer vi os!”

Han lo fnysende.

Det var næsten middag. Heden var ulidelig.

“Ravage tænkte på det rigtige,” sagde han. “Vi må ud af den her sol.”

Pirra pegede op ad kysten. Et forbjerg flimrede i det fjerne. “Måske er der en hule i de klipper.”

“Af sted.”

Hylas følte sig lidt bedre tilpas. Men mens de begav sig i retning af klipperne, erkendte han, at det med at finde Egypten og Userref og Koronos’ dolk ikke længere betød så meget.

Det vigtigste lige nu var, at de holdt sig i live.

De havde skåret strimler af deres tunikaer og vædet dem i havet og derpå bundet dem om hovedet. Det gennemblødte stof havde været dejlig køligt, men det tørrede hurtigt, og nu kunne Pirra mærke solen banke mod kraniet. Hendes øjne kløede, hendes tunge var en klump sand. Hun troede hele tiden, at hun hørte dryppende vand, men der var ikke noget. Kun ørkenens dødlignende stilhed.

Hylas stolprede af sted ved siden af hende, mens han gned sig i tindingerne og kneb øjnene sammen. Hun var bange for, at han var ved at få et af sine syn. Hvad ville han se? Genfærd? Dæmoner? Hvis det skete, ville han fortælle hende om det, når han var klar til det, men hun havde lært, at hun ikke skulle spørge. Han hadede at tale om det. "Det er skræmmende, og det gør ondt," havde han engang sagt. "Jeg ved aldrig, hvornår det sker. Jeg ville bare ønske, det holdt op."

Forbjerget med de store, røde klippestykker kom ikke

nærmere. Hun tænkte på, om det overhovedet var der, eller om guderne spillede dem et puds.

Spillede dem et puds ...

Hun standsede. "Hylas, vi gør det her helt forkert."

"Hvad?" kvækkede han.

"Uanset hvilke guder der hersker over det her sted, så hjælper de os ikke, før vi har givet dem en offergave."

Hylas så forfærdet på hende. "Jeg fatter ikke, at jeg kunne glemme det."

"Det samme her. Vi skulle have gjort det, så snart vi var kommet i land. Vi klarer den ikke, hvis vi ikke gør det."

Hylas tørrede sveden af ansigtet og smed den løveklo, han havde hængende i en læderstrimmel om halsen, hen til hende, og hun tog Userrefs *wedjat*-øjenamulet af, som hun havde båret, lige siden de forlod Keftiu. Hun mumlede en hurtig, hviskende bøn, fandt en lav busk og stak slangens hoved ind mellem dens grene. Der ville den være i sikkerhed for Ekko, som var fløjet ud på jagt. Ravage var trasket i forvejen og havde ikke opdaget noget. Efter at have rørt ved offergaven med begge amuletter tumlede Pirra tilbage til Hylas og rakte ham hans løveklo.

"Hvem ofrede du til?" spurgte han, da de var begyndt at gå igen.

"Jeg ofrede til Gudinden på mine vegne, til De Vilde Tings Frue på dine, og til to af de mægtigste guder i Egypten."

"Hvem?" Han ledte på jorden efter småsten til sin slynge.

"*Heru* – han har falkehoved – og *Sekhmet*, hun har hoved som en løvinde. Dem kunne jeg huske på grund af Ekko og Ravage."

Hylas stak en sten ned i pungen ved sit bælte. "Er der flere?"

"Masser. Userref fortalte mig historier, dengang jeg var lille ..." Hun afbrød sig selv. Userref havde passet hende, siden hun var spæd, og hun savnede ham så forfærdeligt. I 14 år havde han leget med hende, skændt på hende, forsøgt at holde hende ude af problemer og fortalt hende alt om sit elskede Egypten. Han var langt mere end en slave. Han var den storebror, hun aldrig havde haft.

"Pirra?" sagde Hylas. "Hvordan er de andre guder?"

"Øh – der er en med sjakalhoved – en sjakal er vist en slags ræv. Og der er en med hoved som en flodhest ..."

"En *hvad?*"

"De er meget fede, de har en mægtig snude, og de lever i floden. Og der findes også en gud, der har skikkelse som en krokodille, hvad det end er."

Han rynkede panden. "Da jeg var slave nede i minerne, var der en egyptisk dreng, som talte om krokodiller. Han sagde, at de er kæmpestore firben med en hud, der er sejere end panser, og at de æder folk. Jeg troede, det var noget, han fandt på."

"Jeg er ret sikker på, at de findes i virkeligheden."

Hylas svarede ikke. Han kiggede med sammenknebnede øjne på forbjergene, som nu kun var 40 skridt væk. "Dine øjne er bedre end mine. Kan du se folk, der klatrer rundt?"

Pirras hjerte sprang et slag over. Gennem den flimrende luft kunne hun skelne små, mørke skikkelser, der bevægede sig rundt mellem stenene. "Offergaven virkede!" sagde hun hæst. "Vi er reddet!"

Jo nærmere de kom, des mere urolig blev Hylas. Disse mennesker bevægede sig forbløffende hurtigt – men de rendte rundt på alle fire.

Han greb Pirra i armen. “Det er ikke mennesker!”

Hun skyggede med hånden for øjnene. “Hvad er det for nogle væsner?” hviskede hun.

De lignede en krydsning mellem mennesker og hunde. De var dækket af tæt, gråbrun pels og havde tykke haler, lange, kraftige arme og smalle og knoklede, røde ansigter.

Hylas spekulerede over, om de kunne være dæmoner. Men selv om han følte sig svimmel, og klipperne, ja, endog hans egen skygge, skælvede i heden, udeblev fornemmelsen af den brændende finger, der prikkede ham i tindingen. Det var den fornemmelse, der altid indfandt sig, når han fik et syn.

Med ét følte han sig iagttaget.

“Se,” hviskede Pirra.

Til højre for dem, 20 skridt fra hvor de stod, sad en af skabningerne sammenkrummet oven på en sten. Skabningen var større end de andre, og Hylas gættede på, at den var anføreren. Dens mægtige brystkasse var dækket af indtørret blod og dens tunge øjenbryn sad over små, meget tætsiddende gule øjne. Og den stirrede på ham.

“Du må ikke løbe,” sagde Hylas lavmælt. “Hvis du vender ryggen til den, tror den, vi er bytte.”

Langsomt trak de sig baglæns væk fra skabningen.

Den blottede sine store, hvide hugtænder og udstødte en rå glammen. Det lød i foruroligende grad som et signal.

Bag den havde de andre skabninger samlet sig for foden af forbjerget. De kiggede op, da deres anfører glammede, og

vendte så igen opmærksomheden mod deres bytte. Hylas fik øje på liget af en stor, hvid buk med et langt, spiralsnoet horn. Han så stærke, menneskelignende hænder knække dens ribben, flå dens bug op og grave i dens glinsende indvolde. En af skabningerne greb fat i bukkens bagben og vred det af så let, som havde det været vingen på en vagtel.

Oppe på klippeblokken drejede anføreren sig og glammede som en rasende. Den glammede ikke ad Hylas og Pirra.

Det vendte sig i Hylas' mave.

Ravage sneg sig hen mod liget, fast besluttet på at skræmme skabningerne væk og erobre deres bytte, på samme måde som hun ville skræmme en ræv eller en skovmår væk.

Men disse skabninger var ikke ræve.

“Ravage, kom *tilbage!*” råbte Hylas.

Den unge løvinde kendte udmærket sit navn, men hun hørte ikke efter. Hun havde ikke taget megen føde til sig på skibet, og et par bidder slange var ikke nok til at stille hendes sult. Lugten af frisk kød var pinefuld.

“Ravage, kom *tilbage!*” skreg Hylas og Pirra i kor.

Ravage sprang frem og angreb, mens hun snerrede og slog ud med forpoterne. Men i stedet for at flygte løb skabningerne hen *imod* hende, mens de glammede som rasende og kværnedes tænderne mod hinanden. Og nu strømmede flere af dem til fra huler højere oppe for at tage del i angrebet, og anføreren løb hen over sandet på en rædsomt humpende måde.

Hylas og Pirra løb efter ham. Hylas skreg og affyrede sten med sin slynge, og Pirra kylede med sten.

Ravage indså sin fejltagelse, gjorde omkring og flygtede. Hylas og Pirra gjorde det samme.

Mens han løb væk, kastede Hylas et blik over skulderen. Skabningerne forfulgte dem ikke. De hoppede op og ned for foden af forbjerget og bankede i jorden med knyttede næver.

Deres anfører sad på hug og stirrede efter de fremmede, som havde vovet at nærme sig hans fæstning: *Bliv væk! Kom ikke tilbage!*

“Bavianer,” prustede Pirra lidt efter. “Jeg vidste, at Userref havde fortalt mig om dem, men jeg kunne ikke huske, hvad de blev kaldt.”

“Findes der også en baviangud?” gispede Hylas.

“Det tror jeg nok. De er utrolig kloge og ikke bange for noget.”

“Det kunne jeg godt se!”

Solen var på vej ned, men heden var stadig ulidelig. De var gået hele vejen tilbage langs kysten forbi det sted, hvor fønikerne havde sat dem i land, og hvor de havde dræbt slangen, og nu nærmede de sig forsigtigt endnu en samling klipper, der så ud, som om de kunne give ly. Hvis de ikke var fulde af bavianer.

Med sin slynge bombarderede Hylas forbjerget med sten.

Ingen rasende glammen, ingen onskabsfulde hundemennesker for ud for at gå til angreb.

Han gav Pirra besked på at vente og klatrede op mod noget, der lod til at være indgangen til en hule, alt imens han kastede med sten for at jage det ud, der måtte skjule sig derinde. Kun et par flagermus baskede ud af mørket.

“Der er fri bane,” råbte han ned. Han lagde sit grej fra sig og kravlede indenfor. Luften i hulen var beklumret, men dens

skyggefuldhed følte som en lettelse oven på den bagende sol.

Pirra kom også kravlende ind og lagde sig på siden. Hendes ansigt var dækket af en tynd film af støv og sved. Hun tog sine sandaler af. Remmene havde afsat tydelige røde striber på hendes fødder.

Havet var ikke langt borte, men de var for udmattede til at vakle ned til det og vaske sig. Den smule kræfter, Hylas havde tilbage, skulle han bruge til at sætte snarer.

Han gik udenfor igen. Fra dette udkigspunkt kunne han se en lav bjergkæde ikke langt borte og bag den røde ørken, der strakte sig til verdens ende.

Vinden bar mærkelige bjæffende lyde med sig. Han tænkte på, om det var sjakaler. Han gættede på, at de væsner, der levede i ørkenen, skjulte sig for solen og kom ud om natten. Det var derfor, Ravage var trasket af sted for at jage, da hun mærkede tusmørket nærme sig. Hylas håbede bare, at hun var fornuftig nok til kun at opstøve firben eller harer – hvis der var nogen – og holde sig fra bavianerne.

Bag ham hostede Pirra og trak fingrene gennem sit beskidte hår. "Hvor meget vand er der tilbage?"

Hylas løftede vandsækken og satte den ned igen ved indgangen til hulen. "Nok til en dag. Måske to."

Hun tog imod beskeden i tavshed og lod tungen løbe over sine sprukne læber.

"Vi hviler os lidt," sagde han, "men vi kan ikke sove her hele natten."

"Hvorfor ikke det?"

"Solen, Pirra. Vi begik en fejl ved at gå i dagslys. Fra nu af er vi nødt til at bevæge os om natten, ellers brænder vi op."

“Bevæge os hvorhen?” mumlede hun. “Vestpå igen i håb om, at vi kan snige os forbi bavianerne? Eller skal vi fortsætte mod øst og bede til, at floden ligger i den retning?”

Hylas svarede ikke. Ingen af delene lød som nogen særlig god plan.

Han tog det, der var tilbage af slangen, op af bæltet og kastede det hen til hende. “Jeg går ud og samler noget krat og tænder et bål.”

Hun kiggede på det molesterede lig. “Jeg er ikke sulten.”

“Vi er nødt til at spise. Den smager bedre stegt.”

Solen var blevet til en blodrød ildkugle og dalede ned mod horisonten, men heden var stadig knusende. Mens Hylas banede sig vej ned ad klippen, dansede bjergkammen foran ham i varmen, og bag ham strakte hans underligt deforme skygge sig hen over stenene.

“Hvad sker der, hvis vi ikke finder noget?” råbte Pirra. “Andet end endnu mere ørken?”

“Det ved jeg ikke,” svarede han.

Ud ad øjenkrogen så han sin skygge få eget liv.

Det varede et øjeblik, før Hylas opdagede, at det ikke var hans skygge. Det var en dreng, der var lige så mørk som en skygge.

Men i løbet af det øjeblik snuppede drengen vandsækken og satte i løb.